

L(5)9

Hanjin Group

நாடகத்தின் தலையாய உறுப்பினர்கள்

செங்கோடன்

முனியன்

மாடன்

ராசாத்தி

களம் : ஒன்று

[எருக்கலவக் கோட்டையின் கீழ்க்
கோடியில் அமைந்திருக்கின்ற
பொட்டல் பெருவெளி. அதைச்
சற்றிலும் அங்குக்கே நடுவெளி
அமைத்து நின்ற புளிய மரங்களின்
நிழலில், சின்னங்குசிறு பனை ஓலைக்
குடிசைகள் சில இருக்கின்றன.
அபாயத்தின் அவசரத்தை அறி
விக்கும் சங்கு ஓளியிடுகிறது.
அங்குகே இருந்த குடில்களினிலை
ரும் வெளியே வந்த குறவர்கள்,

**முதற் பரிசு
இரங்கநாடகம்**

மதுரை

**தூணவ
எஸ். ஆறுமுகம்**

மையத்தில் காணப்பட்ட 'வழகுத்திட்டி'னைச் சுற்றி ஒன்றைக்கு முழுமூலிருக்கன். அந்த 'வழகுத்திட்டின்' மீது தள்ளாடித் தளர்த்து ஏற்கிறோன், முனியன். அதி சாயும் பொழுது!.

முனியன் :— இருவது குடிசைக்காரருக்காக நீங்கள் அம்மாம்பேரும் நானு செப்புதலைக் கருத்துக் கொலையாம கேட்டுக் கொ !...அறுவத்தெட்டு தொலைக் கல்லுத் தாண்டிப்புட்ட கெழு நானு. மடி, கத்தானை நாருக்கு மின்சீவெளுத் ரூப்பிட்டாலும், தடங்கெடாம இருந்து மங்களுக்கெல்லாம் இம்மாங்கொத்தவளைக்கும் பொள்ளுக்கும் பஞ்சாயம் வண்ணிக்கிட்டு வந்திருக்கிற இந்த முனிய ழக்கு, நம்ப சாதிக்காரங்கள் நீங்கதைன் ஒரு ரோசனை எடுத்துக் குடுக்கவேணும். ரூப்பைக்கே வெசயம் திரோனும்! சட்டி சட்டுச்சு : அதை வட்டுப்புட்டின்னு' அந்தச் சாவாடு செத்த பயுதுநியை விலாப்புடியாப் புடிச்சக்கினு அலறி அலமாறச் செய்யோனும். அப்பத்தான் எனக்கு நெஞ்சாறும்!.. ஒங்க சூத்ததைக் கேள்கிறத்துக்காவத்தான் ராமேசரம் சங்கள் எடுத்து முனுவாட்டினாத்துப் பறிச்சேன்!..

(கிழவன் முனியனின் கண்களில் அயர்வ மேலோடுகிறது. குறகு குடிகளிடையே சல்லப்பு மேலிடுகிறது.)

காளியப்பன் :— ஓம் பல்லுப் போன ஒரு ஒன்றுக்குச் சொல்லுப் போகவியே, பித்தி ஏதுக்கு தாத்தா இப்பிடி செகல் தப்பி மயங்கிறே?.. மீசையை வசமா ஒதுக்கி வட்டுக்கிட்டு சேதியை விழுக்காட்டு, தாத்தா!.. இப்பவே நாங்க ஒரு கூட்டாச் சேந்து உரு சங்கடத்தை எட்டுக் காத்து வெளிக்கு எட்டியோடக் கெய்யிரேம்!..

(முண்டாவில் கை விரல் களைப் பதித்து 'வஸ்தாத் பார்வை'யைச் சமுற்றியபடி நிற்கிறுன் அவன்.)

முனி :— ஆளுகளா!.. ஊருக் காட்டிலே நம்ம கொறப்படைங்களுக்குள் எந்த தப்புத் தண்டாச் செஞ்சாக்கின்னுக்க, அல்லாரும் ஒண்ணடி மண்ணடியாகக் கூட்டம் நாட்டம் போடுவம்; பேசுவம்; அப்பாலே நம்ப சொமி வாழுவியை உடுக்கடிச்சு அளிக்கி நிமித்தம் கேட்போம்; கதையும் காரியமும் வைக்கினு முடிஞ்சப்பூழும்!.. ஆளுக்க, இப்ப நம்ப குடியிருப்பானுங்களோடு மல்லுக்கு அசலூரான் வலிய வந்திருக்க

கான!.. ஊருக்கு ஒசந்த தலையாட்டம் பத்து பொட்டைப் பண்ணி வச்சிருந்தாக்க, அதுக்காவ அவன் மூட்டு அகராதியும் அம்பவழும் கணக்க விடுதிக்கு எவ்வகை மட்டுந்தான் செல்லும்?... இல்லைங்களாப்பா?...)

சடையன் :— ஓம் பேச்ச ருசக்கொண்ட மந்தரம் போல தான் இருக்கு, தாத்தா!.. மூடி மறைச்சுப் பேசாதே! இந்தக் கொட்டாந்தரையிலே ஒன்னரைக் காசை வீசினு, எம்மாங் கணக்காத் தெறிச்ச விழுகும், அதுக்கு ஒப்ப நீ வெட்ட வெளிச்சம் வச்சுப் பேசிப் பூடு, தாத்தா! நீ நெஞ்சைத் தொறந்து தடப்பு இன்னதின்னு எனங் காட்டினத் தானே எங்களுக்கும் வசம் புரியும்?... பத்து ஊருக்கு தண்ணியைப் பதருமக்குடிச்ச ஆம்பனை நீ; பதின்ட்டு ஊரு மண்ணை மிதிச்சிருக்குறே!... தொன்னாறு காட்டுக்குள்ள ஓடியாடி மகுடி ஊதி வகை வகையாப் பாம்பு புடிச்சி ஆஞ்ச ஒருங்க ஒங்கை ஏதுக்கு அய்யா இப்பிடி வெட வெடக்குது?..

(தொண்டு கிழமான முனியன் தன் னுடைய கண்களைத் தோள் துண்டுக் கூடுகிழிச்சினால் துடைத்துக் கொள்ளுகின்றன்.)

முனி :— ஒங்க அல்லாரு கிட்டத்தான் ஒருமுட்டாச் சொல்லுவேன். இப்ப எங்கையி, பயத்தாலே நடுஞ்கல்லே!.. ஆத்திரத்துலே துடிக்குதாங்காட்டி!.. எம்பவ் ராசாத்தியை எம் மாங்குடி மச்சான் மாடனுக்குக் கட்டிக் குடுக்க ஊமனு ராப் பகலா ரோசனை செஞ்சு வச்சிப்புட்டிருந்தே ஞ?... சமஞ்ச பொண்ணு, குடிசையிலே குந்தி விழுந்து கெடந்து, நாலு ரெண்டு பொன்றுக் காச்சும் சுடு கஞ்சி குடிச்சு ஒடம்பை கட்டிக் காக்கட்டுமின்னு நெஞ்சு, நானு. எம்பாட்டிலே வெயிலிவேயும் மனையிலேயும் ஓடியாடித் திரின்சு, நாலு காசு சேத்துக்கிட்டிருக்கேன். நாலு பணங்களைம் வெளிச் சந்தைக் காலே பறிஞ்சு இப்பத் திரும்பினடியும், குடிசையிலே பாஞ்சாவியை கண்ணுப்ப பொறத்தாலே காண ஏலலே!.. ஒத்தத் தடம் தேத் தண்ணிக்கடைச் சேர்வைகார மொதலாளிக்கிட்டநாடி, சாரிச்சா, அவரு எந்தலை மேலே செம்புருங் கல்லூத் துருக்கி வீசிப் பூட்டாரு!.. உச்சி தொட்டு கணக்கவிடுமியான செங்கோடாலே கோவியாந்து, ரோந்து சுத்திக்கினுருந்தானும்!.. அந்தப் படவாப்பயமவந்தான் எம் பொன்னுடு

குட்டியை கூட்டிக்கிட்டுப் பறந்திருக் கோணுமிங்கிறதுதான் எம் முடிவாக சூம் !...

(பெருமுச்செறிகிறுன் முனியன்.)

வீரன் :— நம்ம சாதிப் பொறப்பி வலவே இல்லாத குத்தா இருக்குதே ?... ராசாத்தித் தங்கச்சியை மனசைக்குப் புடிச்சிருந்தா, நம்ம குடியிருப்பாலே அந்த செங்கோடன் ஒரு முச்ச வந்து, சாதி வளமைப்படி சம்மந்தஞ்சாடிக் கைக்கு பாக்கு வெத்திலை வச்சு அனைச்சு, நாலுருவா காசு எடுத்து, வாழுனி சாமிக்கு மஞ்சத் துணியிலே முடிஞ்சு போட்டு, கோணுங்கி பாத்து, நல்லது கெட்ச்சா, பொண்ணை முடிவு செய்ய றது !

(முனியன் சினுங்கல் இருமலை வெளியிட்ட வண்ணம் மீண்டும் இடைமறிக்கிறுன் ; நரை முடி பறக்கிறது.)

முனி :— மொழையும் வளமையும் தூரக் கெடக்கட்டும் மச்சான் !.. எம் மவ ராசாத்திக்குத்தான் நானு மாப் புள்ள தேடி வச்சிக்கினு, அவகஞ்கு வாக்கும் சொல்லிப்பூட்டேனே?... நேரங் கெட்டு செங்கோடன் வந்து பூதிப்படியா இப்படிச் செஞ்சிருக்கிறுனே?... தடங் கெட்ட பினதியின்னூறுதானே என்னே நிறுத்துப்பட்டிருக்கிறுன் அந்தப் பயல் ?

வீரன் :— கிலேசங்காட்டாதேயுங்க !.. கையோடவே ஓடி, செட்டியாரு கடையிலே கைக்கோலு வண்டியை வாட கைக்கு எடுத்துக்கிட்டுப் பறியிறேன், மாழு !.. எச்சிமைக்குப் போயிருந்தா லும், செங்கோடனை கையும் மெய்யு மாப் புடிச்சுக்கிட்டு ஒங்க காலடியிலே போட்டுப் பூரியேன் !.. மேலுக்கு முடியாத காலத்திலே, நீங்க ஓலைப் பாயிலே பூந்து மொடங்கிக்கிடுங்க !

முனி :— ஓம்புள்ளே குட்டி எஞ்சிக் கெடக்கும் !.. தாமசம் பண்ணுமை ஓடு. எம்மவ ராசாத்தி ஒலகம் படிக்காத சின்னது. அதைக் கையிலே இட்டுக் கிட்டு வந்து ஏங்குச்சிலே வுட்டிப்பூடு, வீரா !... தப்புகிப்பு எதுஞ்சுகம் நடந் திராம இருக்கிறதுக்கு நம்ம வாழுனி தான் கண்ணை முளிக்கோணும் ! வா வெரசா !.. தேத்தண்ணிக்கும் பீடிக் கும் வீச ருவா, அரைக்கா ருவா முடிச்சி வேருந்து அவத்துத் தாரேன் !... காலை எட்டிப் போடு, மச்சான் !

(‘வழக்குத் திட்டு’ களை பறிபோய்க் காணப்படுகிறது.)

காம : இரண்டு

(வாருனி கோயில் காட்டுப் பகுதி. ‘பஞ்சாயம்’ முதலிய உயிர்ப்புக் கொண்ட சந்தர்ப்பங்களிலேதான் கோயிற் சந்திதியில் அடிமைக்காரக் குறவர்கள் கூடுவது வழக்கம். நட்டுவைத்த இரட்டைச் செங்கல் களுக்கு இடையில் நிறுத்தி வைக்கப்பட்டிருந்த இரும்பு வேல்தான் குறவர்களின் குலதெய்வம். இருபது குடிசைவாசிகளான ஆண்கள் ஒன்றுக் ஓர் ஓரத்தில் நின்று கொண்டிருக்கிறார்கள். எதிர் ப்பகுதியில், கனக்கள் விடுதி செங்கோடன் நிற்கிறுன். ஆத்திரம் பாதியும் அவமானம் பாதியுமாகக் காணப்படுகிறுன். கிழவன் முனியன் மீண்டையைத் தடவி விடுக் கொண்டு கோபக்கனால் தெறிக்கக் காரைச் செமையைச் சுற்றி நடந்து கொண்டிருக்கிறுன். ‘தீதக்கத்திர்மதி’ விண்ணில் வினோயாட்டுக் காட்டிக் கொண்டிருக்கிறது.

முனி :— ஒருமொறை, சாதிசனங்களா ! ஆரம்பியுங்க ! பொளுது பாயுது ! அப்பாலே, வாமனுசாமி வெள்ளோட்டத்தை முடிச்சுக்கிட்டு மலையேறுறதுக்கு அந்தக் காட்டுக்குள்ள பொசுக்கினுபுகுந்துப்பூடும்! வெள்ளென்வெளக்கனத் தொடங்குங்க !..... ஏடே, வெச்சமா !.. மூங்கியை மறைக்காதிலே ! வீரன் பேச்டுமுடா !..

(வீரன் ‘தலை முண்டாசை’ச் சீர் செய்து ‘சக்தி வேலை’ விழுந்து வணங்கி, சாம்பிராணி தூப மிடப்பட்டிருந்த ஒட்டினா நுனியில் ஒட்டியிருந்த சாம்பலை எடுத்து நெற்றியில் இட்டுக் கொண்ட பின், செங்கோடனை அண்டுகிறுன். சைக முண்டாவில் கட்டப் பட்டிருந்த ‘வெள்ளித் தாயத்து’ பள்ளக்கிறது.)

வீரன் :— கணக்க விடுதி பொடிச !.. நாங்க சுத்தி வளச்சுக் குறுக்கறப்ப, எங்க அம்பிட்டு தடிமுண்டாக கண்ணுவெவும் பொடி மண்ணைத் தாவிப் போட்டுப் பட்டு, கொமரிப் பொண்ணைக் கட்டத்திக் கிட்டுப் போவப் பாத்தியே, இது வேசப் பட்ட நடப்பா இது?.. சொந்தஞ்சோவாரி அத்துப் பூன ஆளநீ. ஆன பசை இருக்கு. அதுக்காவ, எங்க

ராசாத்தியை பொத்தினுப்புலே கொத் திக்கினு ஒடிப்பட்ட ஏறுச்சா?.. பன் விக்குட்டி பாலு குடிக்கிறதுக்குள்ளாறு, சௌக்கோவிலே நான் பறந்தாந்தேன். எங்க ஆளுங்களும் ஒடியாந்தாங்க. வாலு எட்டிப் பாத்திசுக!... நானு என்னைக் கண்டு புடிச்சிக்கினேனாக்கும்!.. சரிங் கிரேன்!.. இப்ப நீ என்ன சொல்லி ஏதுகாட்டி ஒங்குத்தத்தை ஒளிச்சுப்புட முடியும்?.. ஊம், ஒத்தைத் தொற வேம்போ!..

(செங்கோடனின் களை தப்பிய முகம் சோர்வு கொண்டு இலங்குகிறது. முறுக்கு மீசையில் சத்து இல்லை; வாளியினால் உடம்பில் அவமானம் உறவாடுகிறது! காசுமணி மாலை ஒன்று கழுத்தில் நிழலாடுகிறது. இதழிக்கரையில் பின்வ.)

செங் :— பேசுக் கெட்டுக்கு ஒட்டப் புடாது!.. அதை அந்த வாகிலே நிப் பாட்டிக்கோணும்!.. அந்தப் பொன்னும் ராசாத்தி சொன்ன சொல்லுக்குத்தான் நானு ஒங்க கூட சம்மா வந்தேன்! திரும்பு காவிலே ஒங்க ஆளுக நெந்தியம் பேசிச் சாடை கீடை சொன்னதுக்குக் கூட, வாயைக் கட்டிக்கினு மூச்சுக்காட்டாமே வந்ததுக்கு கூட ராசாத்தி பேச்சை மதிச்சுத்தான்!

(முனியனின் வெங்கிளம் சீறுகிறது.)

முனி :— இவ்வேண்ணு, மன்னை கயி ருத்திரிச்சிருவியாடா?.. கத்த தாளை நாரை திரிச்சிக் கயிறுக்கி காசு பண்ணுற தெல்லாம் சந்தைக் கெடுவுக்கு வச்சுக் கிடு! இங்கனே அது செல்லாது?..

சொல்லடா ... கொம்பேறி மூக்கன் சாடையா வந்து எம்மவைனை ஏண்டா கூடிடிக்கிட்டு ஓடினே?.. பாம்போடு பாம்பா எம்பொட்டிக்குள்ள போட்டு ராசாத்தியை மூடிக்கிட்டு காப்பாத்திக் கிட்டிருக்கது ஒனக்குப் பொறுக்கலையாடா? போன் கடுத்தம் காளையாரு கோயிலு ரதத்துக்கு நீ என்னை கொளை அடிச்சு, சம்பந்தம் பூட்டுக்கிட ரோசிச் சுக்கிட்டிருக்கிறதைப் பத்திச்சொன்னே. நானு அப்பவே விசயத்தைப் புட்டு வச்சுப்பூட்டேன்! மறுகா, நீ ராசாத்தியை மூஞ்சி திரும்பிப் பாத்திருக்கே. இத் துக்கு எம்மாந் திமிரு இருந்திருக்கோ னும் ஒம்மூஞ்சிக்கு?.. தில்லிக்குப் பூக்கூட, ஒஞ்சேக்கை அலக்கா தூக் கிப் புடிச்சு இங்கனே இஞ்ததாந்து வீசிப்புவொன் இந்த முனியன்!.. இதை முடிஞ்சுக்க!.. ஊம்!.. பொன்னுது நேரம் காணுவே!.. சல்தி பண்ணு! நீ செஞ்ச குத்தத்துக்கு ஒம்மடிப்பணம் அவதாரம் கீளே கொட்டியாகணும்; ரெண்டு கைவீச்சுப் பணம் ருவா பத்து நீட்டுடோ!..

(செங்கோடன் ‘கார்க் கோடன்’ பாம்பு போன்று உருட்டிப் பயங் காட்டி விழித்துச் சிரிப்பினைக் கக்கு கிருன். மீசைமீது கை விரல்கள் ஊர்கின்றன.)

செங் :— அப்யோவ!... எங்கிட்டாலே வந்து, அவராதம் வாங்கிறதின்ன, அதுக்கு நீங்க ஒட்டுக்க மறு பொறப்புத் தான் எடுக்கோணும்!.. ஆமாஞ்சொல் விப்பூட்டேன்!

கிறுன். மின்சியிருந்த பற்கள் கூடிப் பிரிகின்றன.)

வீரன் :— நம்ம சாதிக் கட்டுத் திட்டத்தை ஒடைச் செறிஞ்சு ஓம்பாவத் துக்கு மாப்பு விடவே ஏலாது, செங்கோடா !

முனி :— ஆமா, இன்னொரு வாட்டி, வேப்பெலை வீசி நென்ப்பூட்டிக்கிடு, மச்சாவி !.. எந் தலைச்சம் பொன்னை நீ கைபுடிச்சுக் கூட்டி கி ணு போவ மொன்றுசது, வாழுனிக்கே அடுக்கமாட்டாது !.... அவராதம் கட்டலேன்னு, இங்கனவே ஒந்தலை இந்த வாழுனிச் சாமிக்குக் காவு போயிடும் !...

(செங்கோடன் வெறி கொண்டு சிரிக் கிறுன்.)

செங்கோடன் :— அதுக்கு நீங்க பெருங் கார முன்டர்சாமிக்குக் காவடி எடுத் தாத்தான் எலும் !..

(வீரன் தலையிடுகின்றன.)

வீரன் :— இந்தாப்பா, செங்கோடா ! நீ அசலூர்க்காரன் ! ஆனாலும், நம்ம என்று !.. எதம் பதமாச் சொல்லு !... நீ ஏதுக்கு எங்க ராசாத்தியைக் கட்ட திக்கிணு போவ எத்தினிச்சீயாம் ? இதுக்கு நீ சவாப்புச் சொல்லவேன்னு, அப்பொறம் நடக்கிறதுதான் என்ன வாம் ..?

(செங்கோடன் கருவத்துடன் கணைத் துக்க கொள்கிறுன்.)

செங் :— அப்பிடி வாங்க வளிக்கு !... நான் ஏதுக்கு ராசாத்தியைக் கூட்டிக்

பொன்னு வாயாலாயே. அறிஞுக்கி கிடுங்க !..

(முனியன் தவிக்கிறுன். அச்சம் ஏறு முகம் காட்டுகிறது.)

முனி :— டே காளியப்பா !.. இந்த ஆன் செங்கோடனைக் கைப்படியாக கொண்டுக்கிட்டு நட ? குடிசைக்கு !.. ராசாத்தியை நியாயம் விசாரிப்போம் !

(செங்கோடனின் வலுப்பெற்ற கைகளை பற்றிப் பிடிக்க காளியப் பன் முனைக்கிறன். செங்கோடன் திமிறிக் கொள்கிறுன்.)

செங் :— டோய் !.. வட்டுப்பூட்டு நக்குடா !.. நான் ஒன்னும் களவுணிப் பய இல்லை !.. கையைத் தொட்டே, அப்பாலே எங்கைக் குத்துக்கு நீ காண மாட்டே !.. ஊம் போடா !...

(செங்கோடனைச் சற்றி வளைத்துக் கொண்டு அணைவரும் குடிசைகளை நோக்கி நடை பயில்கிறார்கள்.)

காம் : முன்று

(இரண்டு பாகம் தளத்திற்குப் பின் னியப் பக்கம்பாயை அப்படியே சுருட்டிக் குடிசையின் கணி மூலையில் சாய்த்து வைத்துவிட்டு, பாம்புப் பெட்டிகளைச் சீர்ப்பண்ணிக் கொண்டிருக்கிறார்கள் ராசாத்தி. அப் போது எளஞும் கொள்ளும் முகத் தில் வெடிக்க முனியன், கைக்கழி யுடன் வீசி வீசி நடந்து தலையைக் குனிந்தபடி குடிசையின் உள்ளே பிரவேசிக்கிறார்கள். புறத்தே வண்ண

நலூவனப்படுக கொலை முடிவாலும்
தாங்கிப் பவனி வந்து கொண்ட
டிருக்கின்றது.)

முனி:— ஏவ ராசாத்தி! என்னை உசி
ரோட்டே வச்சுப் பொசுக்கிப்பூடு
ரோசிசுப் பூட்டியாங் காட்டியும்...?
இல்ல, ஒரு வாய்ப் பேச்கூகுக் கேட்டு
வைக்கிறேன்.

(ராசாத்தி துடிக்கிறார்.)

ராசாத்தி:— சாரைப் பாம்பாட்டம்
எம்ப்பா இம்மாஞ்சத்தமும் சலவறப்பும்
காட்டுறே?... ஒம் பொன்னு வளி தப்பி
நடக்கமாட்டா; என்னை நம்பு!... ஆமா,
சங்கதி என்ன நடந்திச்க? வெளிக்காட்ட
ப்படுதாதா?

(முனியன் மேனியில் நடுக்கம்கள்ற
தெழுவிற்று.)

முனி:— கணக்க விடுதியான் செங்
கோட்டை நீ எனும் சொல்லாமக்
கொள்ளாம சூச்தாண்டிப் போனே?...
வாழுனி சாமிக்கு முன்னடி செங்கோட்
ணப் புதிச்சிக்கினு போயி கேட்டாக்கா,
அவன் அடம்புதிச்சி, அனும்பு பேசி,
தட்டுமானம் காட்டி, அருட்டி உருட்டி
முடிஞ்சி, கடோசிலே ஒன்னைக் கையைக்
காட்டிப்பூட்டானேமா? ராசாத்தி,
நீ பச்சாய்ச் சொல்லிப்பூடு!... இதிலே
என்னோ ஏதோ குது குந்திக்கினு
இருக்குது!.. சொல்லு, என்ன சங்கதி?
இல்லென்னு, இப்பவே நானு புதுசாப்
பிழிச்சாந்து பல்லுப்புடுங்காம கெடக்
கிற கட்டு விரியன் வாயிலே கையைக்
குடுத்து நான் செத்துச் செவலோவம்
குடுதேன்..

(கிழவனின் நா தழு தழுக்கிறது.
ரா சா த் தி யி ன் 'கன்னிமனம்:
கலங்குகிறது.)

ராசாத்தி:— ஆயியைப் பறிக்குத்த
நானு அப்பனையும் வட்டுப் போக்க ஒப்ப
மாட்டேன்!.. நடந்ததைச் சொல்லிப்
புடுதேன்!.. எம்பிட்டு உசிரை அந்த
மச்சாந்தான் ஒருநா காப்பாத்திச்சி?
அதொட்டி, என்னையே அது கையிலே
ஒப்பைச்சுப் புடுற்றாத கையடிச்சுக்
குடுத்துப்பூட்டேன்!.. கண்ணலைத்துக்கு
முன் சீரா அது என்னிட்டே அளகான
மகுடியைத் தந்திச்ச. பரிசத்துக்கு அச்
சாராமா பாக்கு வெத்திலை நீட்டிச்ச.
பண்கொளம் வெள்ளிச் சந்தைக்கு கூட
டிப் போயி சுங்கடிச் சீலையும் கொட்டடி
ரவிக்கையும் வாங்கித் தந்திச்ச. ஒன்னை
நாலு வாட்டி வளி மற்றசோம்; கணக்
காகத் தப்பிச்சிக்கினும்!... அண்டப்

பூதை தட்டுத் திலை குத்தம் இருக்கா? சொல்லுப்பா!
(கிழவன் முனியனின் கண்கள்
கலங்குகின்றன.)

முனி:— பெத்தவங்கிட்டக்கூட மறச்
சுப்பூட்டு உத்தவனைத் தன்னடைச் சுப்
பாத் தேடுக்கிடுற்றதுக்கு ஒனக்கு யைசு
பத்தியிருக்கா, ராசாத்தி?.. அன்ற
நாட்டிலே நல்லது கெட்டுவை நடக்கை
யிலே விருந்து எச்சி எலையைப் பொறுக்
கக்கூட ஒன்னை அனுப்பலே, கூடை
குண்டான் முடைஞ்சுக்கினு, ஒஞ்ச
நேரத்திலே பாயைப் பின்னிக்கினு
குந்தியிருக்க வச்சு, ஒன்னைக் கட்டிக்காத்
துக் கிட்டிருந்தேனே, அதுக்கு செமந்த
பாடத்தைக் கத்துக்குடுத்திப் பூட்டிருக்
கியே நீ?.. ஊம்!... ஒன்னை நம்பி
யிருந்து, நானு நம்ப மாங்குடி மாட
ஒன்னைப் புடிச்சுத் தத்துப்பிடு
றேந்னு வாக்குக் குடுத்திருக்கேனே,
அதுக்கு எனக்கு என்னு நீ பாதை கட்டப்
போறே?.. அந்த இளவட்டம் பரிசத்
துக்கு முன்னேட்டமாத் தந்து வச்
கிருக்குற மகுடியை இப்ப நீ என்ன
பண்ணச் சொல்லுறே?..

ராசாத்தி:— ஏ அப்போவு!... சதுக்கு
இப்பிடித் தூட்டவரங்கட்டிக் குடிசையை
திரு நட்டப்படுத்துறே?.. அந்த மாங்
குடி ஆப்பனையைக் காட்டியும் எம்மன
கூக்கு இதான் இயிட்டமா யிருந்திச்ச!..
கணக்க விடுதி மச்சான் எங்களுத்திலே
மஞ்சகு கபித்தை முடி போட்டானதும்,
ஒங்கிட்ட சேதியைக் காதிலே போட்டுக்
கிடலாம்னு ரோசிச்சேன். ஆன நீ இப்
பிடியாக் கொந்த சத்தம் காட்டி, ஒற
முறையைக் கூட்டி வச்சு, அந்த மச்
சானையைச் சந்திக்கு இருந்து நெத்தியம்
பண்ணுவேன்னு நானு சொற்பனத்
திலே கூட ரோசிச்கல்லே!

(படமெடுத்த நல்ல பாம்பெனச் சிறு
கிழுன் முனியன்.)

முனி:— அப்பன்னு, நீ தடங்கண்ட
பாதைதான் கணக்கின்னு பேசிறியா,
ராசாத்தி?.. ஒந்தடங்கெட்ட அப்பன்
பேச்சும் தடந்தப்பி யிருக்குதின்னு கோடி
காட்டிற்றியா?...

ரா சாத்தி:— ஏம்பா இம் மாம்
பெரிசா என்னைச் சோதிக்கிறே?

(தெம்பல் ஒவி புறப்படுகிறது.)

முனி:— நீயில்ல என்னைச் சோதிச்சுப்
புட்டு குந்திக்கின்றுக்கே? நேத்து வந்த
வன் ஒனக்கு ஒசந்த தலையாப்பூட்டா
வில்ல...? மாங்குடியான் அந்தச்

தசங்காடனுக்கு மெல்ல கை ஒங்கள் வன் ; நெனப்புலே எனுதிக்கிடு ! இருவது பன்னி மேச்சலுக்கு இருக்கு ; தெளைக் கும் ஒண்ணு அரை அரிசிக் குறுளை நொய்க்கு சம்பாரிப்பான். ஆமா !...

ராசாத்தி :— அல்லாஞ் சா !

முனி :— பொறவு...?

ராசாத்தி :— கணக்க விடுதி மச்சான் எனக்கு உசிரைக் குடுத்த சாமியாவே எனக்குத் தோன்றுதே ?

மு. ரி :— நல்லாச் சொக்குப்பொடி தாவி ஒன்னை வலியிலே பூட்டு மூடிக்கிட்டாம் போலே...!

ரா. த. :— ஒன்கு வெசயம் சரியா மட்டுப்படலே !... சேதி தெரிஞ்சா, இப்பிடி பினுத்தமாட்டேப்பா நீ !... அன்னிக்கு ஒருநா எருக்கிக் காட்டிலே மகுடி ஊதிப் பாம்பு புடிச்சக்கிட்டிருந்தேனு, அப்பொத்து, ஒரு கட்டுவிரியம் பாம்பு புல்வின்னு ஏரிஞ்சு வினந்திச்சு எம் மேலே. நீ தந்து வச்சிரிந்த வேரிலே பெரிசை எடுக்கிறத்துக்கு எம்மடியிலே கையைப் போட்டேன். காணலே !... எனக்கு உசிரே பூடுச்சு ! நல்லவேளையா, வாழுணி சாமி சத்தியாலே அந்தச் சமயம் பாத்து, கணக்க விடுதி மச்சான் தம்புட்டு நஞ்சவேரைக் காட்டி, பாம் பைத் தரையிலே தள்ளிப் புடுச்சு; போக விருந்த என்னேடு உசிர மீண்டுச்சு. இல்லாவங்காட்டி, இன்னிக்கி நாஞ்சுத் துத் தங்கள்கொட்டி, தொவிச்சு மூணு பொன்றுது கடந்தோடி யிருக்கும் ! எங்கிட்டயிருந்த வேரு காணுமாப் போனது கூட சாமி வேலுயாத்தான் இருக்கும்; புது மச்சானை எங்கண்ணுப் பொறத்தால காட்டுறதுக்காவத்தான் எம்மடிவேரு மாய மாப் போயிருக்கும் ! நம்பு, அப்பாவ ; ...

(முனியன் வீறுகொண்டு எழுகிறுன்.

கைக்குத் தாவுகிறது முங்கில் கொம்பு.)

முனி :— முசுடுப் பொன்னே ! முசுக்காட்டாம் இரு !

ரா. சா. த. :— எடுத்த கம்பாலே என்னை நாலு வாங்கு வாங்கிக்கிடு. அப்பத் தான் ஒன்கு நெஞ்ச ஆறும் !... நீ இப்பிடி வயசுக் கோளாத்தாலே கண்ட தைத் தயக்குத்தையும் பேகவேன்னு தெரிஞ்சுத்தான், எம்மச்சானைக் கெஞ்சிக் கும்புட்டு வாய்டக்கிக்கிடச் சொன்னேன். அது எம் பேச்சுக்குக் கட்டுப் பட்டது !...

முனி :— இல்லாட்டி, எம்பிட்டு உசிரை வாங்கிப்புவானு அந்தப் பீத் தப்பய ?

ரா. சா. த. :— எனக்கு உசிரைக் குடுத்த மவராசா ஏதுக்கு ஓம்புட்டு உசிரை எடுத்துக்கிடப் போகுது ?...

(முனியன் இருந்தவாறே நஸ்ந்து, தாழியினுள்ளேயிருந்து அந்தம் மிகுந்த மகுடி ஒன்றை எடுத்துக் காட்டுகிறுன்.)

முனி :— இந்த மகுடியை இப்பைக்கு என்ன செய்யச் சொல்லுமே நீ ரா. சா. த. ?

(அதே சமயம், ரா. சா. த. தியும் ஓர் அழிய மகுடியை எடுத்துக் காட்டுகின்றார்கள்.)

ரா. சா. த. :— எங்கையிலே இருக்கிற இந்த மகுடிக்கு நீ என்னுப்பா வகை காட்டுமே ?

முனி :— ஒந்தலையை மூணு கடுத்தம் சுத்தி அத்தெ விசிப்புட்டுப்பிடு. நீ செங்கோடனை மறந்து பூட்ட மூன். அதான் எம் முடிவு !... இம்மான் காலத் துக்கு நம்ம சாதியாங்களுக்கு நானு ஒருத்தனே நாயம் பேசி வந்திருக்கேன். இப்ப ஒன்கு நம்பவங்களுக்குள்ளாறவே ஈனப்பேரு வந்து மூளச் செஞ்சுப்புடாதே மாலே ! இப்பவோ பொறுகோன்னு ஊசலாடுற எம்புட்டு உசிரை நீயே எடுத்துக்கிடாதே !.... தெய்வம் திருவுளத் துக்கு ஒப்பாது ?.... சின்னுயி சூடிசையிலே இருக்கிற உந்தங்கச்சியை அநாதை ஆக்கிப்புடாதே, ரா. சா. த. !

(ரா. சா. த. விம்முகிழுள்.)

ரா. சா. த. :— வேளைக்கு எட்டுத் தக்கம் பத்து தக்கம் கள்ளச் சாராயது தண்ணையைக் காணுமைக் குடிச்சு வயித்தை ரொப் பிக்கிட்டிருக்கிற மாங்குடி ஆளை நான் கண்ணுப் பொறத்திலே காணமாட்டேன் !... ஆமா !...

முனி :— அப்பனா, அந்தச் செங்கோடன் மட்டுக்கும் உண்டன ரோக்கியனாலே ? அவன் மட்டும் அந்தத் தண்ணையை நாடாதவனே ? ..

ரா. சா. த. :— ஆமா ; நாறு வாட்டி சத்தியம் செஞ்ச சொல்லுமேன். அது நம்ம எனத்துக்கு ஒரு தங்கந்தான் !..

முனி :— மெய்யாலுமா ?

ரா. சா. த. :— வாழுஞ்சாமி சத்தியமாத்தான் இந்த ரா. சா. த. பேசுமேன்.

(சிறிது பொழுது முனியன் சிந்தனை வசப்படுகின்றார்கள்.)

முனி :— சரிம்மா ! விடிஞ்சடியும் மாங்குடியிலே போயி மாடங்கிட

அவந் தந்த மகுடியைச் சேத்துப்புட்டு வந்திட்டிரேன்!.. ஒம்மன்ஸப் படிவே, நீநடந்துக்க. இப்பவே பறிஞ்சி, காவ விலே இருக்கிற செங்கோடனை விடு விச்சு, மச்சான் வீரன் குடிசையிலே படுக்க வச்சு, விடிஞ்சுதும் விருந்து பண்ணி, அதை ஊருக்கு அனுப்புச்சு வைச்சுப்புடிரேன்!.. சாமிக் காவிலே வினாந்து கும்பிட்டு, உடுக்குத் தட்டி, நீ செங்கோடன் பொறந்தாலே சாதி சனத்து உத்தரவு கேக்காமப் போனத் துக்குப் பத்து ரூவா அவராதம் கட்டிப் புட்டு, அப்பாலே நாலு ரூவாக் காசை மஞ்சத் துணி கிளிச்சு சாமிக்கு உண்டியல் செலுத்திப் பொறகாலே பரிசம் போட்டு, ஒன்னைச் செங்கோடனுக்குக் கண்ணுலம் கட்டிக் குடுத்துப்பிடிரேன். ராசாத்தி!

(ராசாத்தி மெய்ம்மறக்கிறுள்.)

ராசாத்தி :—அப்போவ! வாழுனிதான் ஒம்மன்ஸத் திருப்பி யிருக்கு, அப்போவ! சுருக்கண ஏந்திரு, சுடு கஞ்சி ஊத்ததேறேன்!.. வெஞ்சனம் இன்னிக்கு தெரமா கெடச்சிருக்கு!

(பாசம் மிகிழ்ச்சிக் கண்ணீர் பிரிக் கிறது.)

காம் : நான்கு

(பொழுது 'பலா' ரென்று விடிகிறது. செங்கோடன் அமர்ந்திருந்த வீரனின் குடிசை வாசகலை அண்டுகிறுன் முனியன். கீழடு தட்டிய அவன் முகத்தில் மலர்ச்சி இளமை காட்டுகிறது.)

முனி :— செங்கோடா ! நீ இனிமெ எம்மாப்புள்ளே ! தடங்கெட்டு நாலு ஏதாச்சம் முன்னப்பின்ன சூடாவும் காட்டமாவும் பேசியிருந்தா, மனசுக் குள்ள பூட்டுக்கிடாதே!.. அறிய அறியக் கெடமாட்டாங்கன்னு ஒரு பேச்சு இருக்குது. அதுக்கு ஏத்தமாதிரி நாலும்

ஆயிப்புட்டேனுக்கும் ! .. பாலு ஊத்தி வளத்த நல்லது கடிக்காமத் தப்பா தின்னு மத்தவங்க சொல்லிக்கிடுவாங்க ! நாங் கூட எம்மவ ராசாத்தி காரியத் திலெ அப்பிடித்தான் நென்ச்சு மறுகிப் பூட்டேன். ஆன அது ஒன்னைப்பத்தி பெரிசாச் சொல்லிச்ச. மகுடிக்குக் கட்டுப்பட்ட பாம்பாயிட்டேன் நாலு !.. நீ கள்ளுத் தண்ணியை கை நாடமாட்டியாமே ? நெசமாத்தானு ...?

(செங்கோடன் தெளிந்த புன்னகை யால் அழகுடன் திகழ்கிறுன்.)

செங் :— ஆமாங்க மாமு !.. எந்தாக் கல் ஒங்களுக்குப் பொறி தட்டினுப்பேலே தாம் படும். எங்கண்ணுப் பக்கமே கள்ளுத்தண்ணி லாவாராம் சாஸ்த காட்டப்பட்டாதுங்க !... அன்னியதொட்டு இன்னியவரை இதாங்க நடப்பு !.. நம்ம ராசாங்கத்திலே கள்ளஞ்ச்சாராயத்துக்குத் தடை உண்டாக்கினப்புறும். காணுக் கடவுலே குடிக்கிறது பயந்தாங்கொள் வித்தனம் !.. அது நாட்டுக்குச் செய்யிற துரோகமுங்க !... ஒரு நா இல்லாட்டி மறுநா செகப்புத் தொப்பிக்காரவுக காப்பு மாட்டாம இருப்பாகளா?.. செட்டிக்காரம் புனுக்கு எட்டு நாத் தானே கெடு?.. என்ன மாமு, நாஞ் சொல்றது?..?

முனி :— எங்க வாழுனிசாமியே நேருத்தரமா வந்து பேசுறத்துக்கு ஒப்பா இருக்கு ஒழு பேச்சு!..

(செங்கோடனின் பற்களுக்கு மத்தி யில் உயிர்ச் சிரிப்பு உயிர்ப்புக் காட்டி விளையாடுகிறது.)

செங் :— எங்க பெருங்கார முண்டா சாமிக்குப் பயந்து நடக்கோணுமின்னுப் பிட்டு, எங்கப்பன் மன்னையை மன்னிலே அடிசாச்சப்ப சொல்லிக்கினிருந்தாரு!.. அத்த நாலு எங்காலம் மூச்சும் மறக்கவே மாட்டேன்!..

(வீரன் கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டு குடிசையின் வெளிப் புறம் வந்து நிற்கிறான். கோடை வெயில் ஏற்முகம் காட்ட எத்தனம் செய்கிறது. மாணிக்கப் பசுஞ்சுடர் மேனி தளதளக்கிறது.)

வீரன் :— செங்கோடா ! எங்க ஆளுங்களை நீ தப்புத்தண்டாவா என்னிக்கிடாதே ! ... பழசுப்பட்டை மறந்திரு ! வா, நாம வாயி கொப்பளிச்சு தேத் தண்ணி பலவாரம் சாப்பட்டுப்பட்டு திரும்பலாம் !

(செங்கோடனின் இதழ்க்கடையில் ‘முறுவல்’ அடையாளம் சொல் கிறது.)

முனி :— வீரா...மச்சாவி, நீ மாப்புள்ளையை அளைக்கக்கினு போ !... இந்தா ஒரு ரூவாக்காசு ! ... வவறு முட்டச் சாப்படச் சொல்லு !... நான் மாங்குடிக்குப் போயி அந்த மாடனுக்கிட்ட ஒரு சேதி பேசிப்பட்டு வாரேன !... செங்கோட மாப்புள்ளையை ஒன் குடிசைக் குள்ள போட்டுக்கிடு. மதியத்துக்கு ஒம்பன்னிக்குட்டி ஒன்னூ தலையெத் தட்டிப்பிடு. அப்பாலே வார கெளமை காச தாரேன் ! இதுக்கு விருந்து வைக்கொண்டு.

(ஒரு ரூபாய் வெள்ளிப்பை இடம் பெயர்கிறது.)

வீரன் :— சொந்தஞ் சோவாரியானத் துக்குப் பொறவு, அதெல்லாம் மோக்ளாவா நடத்திப்படுவோம் ! ... நீ போ, பாட்டா!

(பன்றிக் குட்டிகளின் ‘காட்டுக் கத்தல்’ வளர்கிறது.)

முனி :— மாப்புள்ள, இன்னைன்னு ! இந்தச் சித்திரை முக்கத்துக்கு ராசாத் தியை மஞ்சத் தண்ணி தெளிச்சு ஒன்குப் புடிச்சுக் குடுத்துப்பட்டுவேன். ஒங்காமயித்து தொனுதுப்பட்டு, ஓம்புட்டு ஒருமொறைகளை ஒரு நா இட்டா. எஞ்சாமி சந்திக்குப் போயி, அப்பனவாக்கு வாங்கிக்கிடுவோம். இங்கிட்டாலே ஒரு சேதி ! எங்கிட்ட ஒரு காலத்திலே பத்து அஞ்ச பொட்டை பன்னி இருந்துச். இப்ப அதுக தொலைஞ்சிருச்ச !...எம் பொன்னூக்குட்டிதான் எனக்கு இப்ப செர்த்து சொக்கம் சாடாவும்! எம்மல கண்ணலத்துக்குச் சேத்து வச்சிருக்கிற நூறு ரூவாக்காசதான் நானு சீரு தர ஏலும்!...நீ பரிசுப்பனத்துக்கு எம்பட்டுச் செஞ்சாலும் சரி ! நானு வேண்டுறைதல்லாம் எம்மவளை கண்ணூ கச்காம நீ காப்பாத்தோனுமிங்கிறதான் !

(உணர்ச்சி வசப்பட்டு நிற்கிறான் முனியன். தந்தைப் பாசம் அரசோச்சக்கிறது.)

செங் :— ராசாத்தி எம்புட்டு உசிரா எத்துக்கப்பாலே, அதானே எனக்கு ஒலகம் ! நிங்க மாரு, யாதொரு தாக்க லுக்கும் மூஞ்சியைச் சளிக்கவேணும் !... ஒங்க மனசொப்ப நடந்திக்குறேன் ! ராவு நெலாவிலே நான் கொற வளக்குப் பேசி கொறம்பாடினத்தை மட்டுக்கும் மன்னிச்சிப்பிடுங்க !... ஊம் !... நிங்க எங்கன்யோ போவனும்னிங்கிளே, நடங்க ! அப்பொறம் கால்குடு தாங்காது ! ...

(செங்கோடனின் கையிலிருந்த வேய்க்குழல் நாதம் பரப்புகிறது.)

களம்: ஜிந்து

(ஹரின் குணத்திசைப் பகுதியில், ‘செடிய வீட்டுவளவு’ மத்தியிலிருந்து பெரிய வீட்டின் முகப்பில், மண்ணிப்பட்டுக் குந்திக்கொண்டு மருடி வாசித்து, ‘காட்டு வீரியன்’ பாம்பைக் கழுத்தில் கட்டிச் சீறி எழுச் செய்து வேடிக்கை காட்டிக் கொண்டிருக்கிறான் முனியன். அவன் கழுத்தில் ‘புடையன்’ மாலையாகத் தவழ்ந்து கிடக்கிறது. வெய்யவன் உச்சிதொடும் நேரம்.)

முனி :— ஆச்சியோவ !.. ஜியா சாமி யோவ !.. கண்ணைத் தொறந்து பாருங்கோ ! இந்தச் சிலவன் உசிரை அடகுவச்சு இந்தக் காட்டு விரியனை மல்லுக்கட்டிப் புடிச்சுப் பொட்டிக்குள்ள போட்டு பொட்டிப் பாம்பாக்கிப் புட்டேனுங்கோ !.. பாத்தின்களா, எம் மாஞ் சீறு சீறுது ? .. எங்க கொலத்துக்குச் சிதனமா எஞ்சாமி தந்த இந்த வேரு கையிலே இல்லாங்காட்டி, எம் புட்டு உசிரு இந்தப் பாளத்த பாம்பு வாயிக்கு அடகாசிப் பூட வேண்டியது தான் !.. ஆச்சியோவ !.. பளங்குஞ்சி ஊத்து தாயி ! செட்டியாரு ஜிய

யோவல்!.. ஒண்ணரைக் காசு, முனு காச நீட்டிடு சாமியோவல்!..

(தொண்டையைக் களைத்துக் கொள்கிறுனர்மெயன். வீட்டுக்காரர்கள் கும்பலாகக் கூடவே, குதுகலம் விளைகின்றது. உள்ளங்கையில் மூடி வைத்திருந்த 'நாகதாளி' வேவரை வலக்கையின் துணி விரலை யும் கட்டை விரலையும் ஊடாகப் பற்றிக்கொண்டு, மகுடி ஊதி பாம் புக்கு விளையாட்டு காட்டுகிறுன். இடது கையிலிருந்த புகையிலை மட்டைக் குச்சியைக் கடித்து வழக்குன் அடுக்கிக்கொண்டு, பாட்டுப் பாடத் தொடங்கினான் அவன்.)

முனி:—‘ஊத்தக்குளியிலே உண்டை சேத்தே வாய்ச்ச குசுவனூர் மண்ணுப் பாண்டம் வரவோட்டுக்கு மாவாதின்னு ஆடாய் பாம்பே!’

(வாயில் இருந்த நான்கைந்து குடும்பத்திலிருந்தும் ‘தர் மம்’ கிடைத்த பழங்கோறு, காசு பணம் முதலியவற்றைச் சீர்செய்து எடுத்துக்கொண்டு, எச்சிலைத் துப் பியபடி, பாம்புப் பெட்டியும் கையு மாகப் புறப்படுகிறுன் முனியன். அரசராத்தைச் சுற்றிச் சென்று மடங்கும் தருங்காம், மாங்குடி மாடன் குரங்குடன் எதிர்ப்படு கிறுன். கிழவனின் உடலில் சல னம் உண்டாகிறது. குனிந்த உடல் மேலும் கூனிக்குறுக்கிறது.)

மாடன்:— என்னாங்கறேன் மாழு. கண்ணை முதுகுப் பொறத் தி லே மொனைச்சு வச்சக்கினு கண்டுங்காணும், நஞ்வறே. ரெட்டைத் தலை மனியங்கணக்கிலே ...?

(ஒரு கணம் தயங்கியின், தலையை நிமிர்த துகிருன் முனியன். வியர்வை மனிகள் உருளுகின்றன.)

முனி:— யாரு, மச்சாவி மாடனங்காட்டி... வெள்ளொழுத்து : புரியலே!... அன்னிக்கு குடியிருப்புக்கு வந்து மகுடி யைத் தந்துப்பட்டு வந்தப்ப கண்டது இல்லே... சொகமா இருக்கியா?

(கம்பிரீமான தோற்றத் துடன் வியர்வை வழிநிற்கிறுன் மாடன். முகத்தீவரையில் கலவரம் நெறி கட்டுகிறது.)

மாடன்:— ஒன் ஒதட்டிலே தெஞ் சொட்டுது; ஆனங்கா, எம் மனிலே ரத்தம் சொட்டுது...

முனி:— நீ என்னைத் தப்புத் தண்டாவா நென்கப்பூடாதே, மாடா.....

எம் மவதான் எனக்கு உகிரு. அது சொல் லைத் தட்ட ஏல்லே.

மாடன்:—கருகுப்பிலையை கொள்புலே போட்டு வாசத்தை வாங்கிகின்று, குதையைத் தூக்கி வீசிப் போடுப்பிலே ஒன்னை ஆக்கிட்டான் செங்கோட்டன..... ஊம்... காத்துக்கிட்டிருந்தேன் ராசரத் திக்காக. நேத்து வந்த பய கொண்டு கிடப் போருன். சுருக்குப்பையிக் காசு கரைஞ்சதுதா மிச்சம்.....

(மாடனின் முளையில் விழிப்புணர்ச்சி ஏற்படுகிறது.)

முனி:— செஞ்சத்த சொல்லிக் காட்டு நியே மாடா... வேணும்னு காசைத் தந்திட்டிறேம்ப்பா.....

மாடன்:— சரி, சரி, இப்ப எங்கூட வாரியா?..... செமத்தியா ஒனக்கு வயத்துக் கொட்டுதேன், மாழு.

(கிழவன் பதறுகிறுன். கைப்பெட்டி நடுநடுங்குகிறது.)

முனி:— ஜை, நாம் மாட்டேன்! பெர்ன்னும் மாப்புள்ளையும் கண்டாக்க கோவிச்சக்கிடும். இனிமே அந்தத் தண்ணியிப்பக்கம் நாடவே மாட்டேனுக்கும்... அந்த நென்ப்பு வரப்ப தேத்தன்னி ஒரு மொன்று குடிச்சப் பளகிக் கிடப் போரேன்... சரி, பசி கிளஞ்சுது, நாம் போரேன்... வார வெள்ளிக்கு எம்மவ ஞக்குக் கண்ணைலம்..... விருந்து சோத்துக்கு நீ வந்துப்படு, நாம் பறியிறேன்.

(கிழவன் முனியன் சென்ற திசையையே வெறிக்கப் பார்த்து தின்று கொண்டிருந்த மாடன், தன் பற களை ‘நறநற’ வென்று கடித்துக் கொள்கிறுன்.)

களம்: ஆறு

(வளர்மதியின் மோகனப் பார்வைக்கு இலக்காகிக் கொண்டிருக்கிறது அந்த நாவல் மரம். இயற்கையின் இதயத்தோடு இதயம் விழைத்து, அந்தாங்கள் கற்கிறார்கள் செங்கோடனும் ராசாத்தியும். பருவம் தந்த சீதனமும் எழிற்குவியல் அறிமுகஞ் செய்து வைத்த கவர்ச் சிப் போதையும் இலோஞ்சின் முன் ஆலவட்டம் சுழலகின்றன. அவளையே தொடுத்தகண் எடுக்காமல் நோக்கிக் கொண்டிருக்கிறுன். மறு விநாடி பெரிதாக மூச்சுப் பறி கிறது.)

ராசாசதிதி:— என்ன மச்சான், மனியன் மாதி அம்மாந்தூரம் மூச்சுக் காட்டுதே?

ஏசுங்கோடன் நைக காட்டுகிறுன்.)

செங் :— உழுந்து வாசனை கண்டா நாகம் தலைதாக்கியாடும்; தாங்முடு வாடை விசினு பூநாகம் ஓடியாரும்; அதொத்து, பூமுடிச்சிருக்கிற ஒன்னைக் கண்டுக்கிட்டிருக்கிற நானு, பூலோகத் தையே மறந்துபட்டேன்... கொன்னைப்புவு என்னை ஏங்கனவோ தாக்கிக் கிட்டுப் போயிக்கிட்டிருக்குது! ஆமா, ராசாத்தி!

(பிடித்து வைத்த நானைப் பதுமையென வீற்றிருக்கிறுள் ராசாத்தி.
‘மாருக்கை’ சமன்செய்துகொண்டு திரும்புகிறுன்.)

ராசாத் — வீணுக்குக் கேவி பண்ணிக்கிட்டிருக்கே நீ...?

செங் :— அதெல்லாம் இப்பவே முடிஞ் சிருச்சின்னு நெஞ்சக்கப் புட்டிருவாலே! .. டூ! .. அதெல்லாம் நாளைக்களிச்சும் சொச்சம் இருக்குது!.. தாந்தாளி மன்ற சத்துணுக்கை காசிக்கவுத்திலே முடிஞ்சு ஒந்தங்கக் கருத்திலே நானு கட்டினதுக் குப் பிந்தித்தானாக்கும் ஏம் புட்டு நெயாண்டி நைத்தியம் அல்லாம் ஓயு மாக்கும். ஆனப்பட்ட ஒங்கப்பனே நம்ம வளியை விட்டுப்பட்டு விலகி நின் னுகிட்டிருக்குது!.. இனிமே, நமக்கு என்ன அச்சங்கிரேன்? அதாலவானே இந்தச் செங்கோடப் பயலுக்கு ஒச்தியான சோறு கைடைச்சிக்கிட்டிருக்கு...

ராசாத்தி :— வாய்க்கு மெய்யான சேதிதாம் மச்சானே!

(அப்பொழுது, மரத்தைச் சுற்றி வளைத்துக் கொண்டு நாகப்பம்பு ஒன்று ஊர்ந்து வருகிறது. ராசாத்திதான் எடுத்த எடுப்பில் பார்க்கிறான், செங்கோடனைக் கையைப் பற்றி இருந்து அப்பால் தள்ளி விடுகிறான்.)

செங் :— என்ன ராசாத்தி? ...பல்லுப்புங்காத பாம்பு வெசம் மண்ணை கொண்ட மாரிதி அப்படி பேயு புடிச்சுக்க குந்தியிருக்குறே?

ராசாத்தி :— பாம்பு மச்சான? நாகப் பாம்பு மச்சான!

(பேச்சுச் சுவையில் இருந்த ராசாத்தி திடீரென்று செங்கோடானின் அலறல் ஒவியைக் கேட்டு பாம் பின் வாய்த் தேரையென ஊசலாடுகிறான்.)

செங் :— ஐய்யய!...பாம்பு கடிச்சிடுச்சே!..... அப்பாவோ!..... ஆயியோ!...ராசாத்தியோ!....

(செங்கோடன் தவிக்கிறுன். இடதுகையை வலது கையால் இறுக்க மாகப் பிடித்துக் கொண்டு துடித்துக் கொண்டிருக்கிறுன். ராசாத்தி பரிதவிக்கிறுன்.)

ராசாத்தி :— மச்சான், பொட்டன ஒம் பீசங்கையை இங்காலே குடு. சோத்துக்கையை எந்தோளிலே வச்சுக்க. ரோசாக்காதே மச்சான! இது ஒன்னைமதானே?... கடிவாயை நானு உறிஞ்சி, நஞ்சை வாங்கித் துப்பிப்பட்டு ரேன்!

செங்கோடான் :— ஆத்தாடி, வேணும் அந்தப் பொல்லாபு ஒனக்குச் சாரப் புடாது!... அப்பாலே நஞ்ச மண்ணை கொண்டுபடும். புதுப் பாப்பு பொல்லாதது... நீயோ புதுப் பூவு!

(ராசாத்தி விம்முகிறுன். கண்டாங்கிச் சேலையிலிருந்த வண்ணுத்திப் பூச்சிகள் எம்பிப் பறக்கின்றன. பித்தனை முக்குத்தியும் ‘கருகுமணி கழுத்துச் சங்கிலியும் நிலவொளி யில் உயிர் த்துப்பைப் பிரதிபலித் துக் காட்டுகின்றன.

ராசாத்தி :— மச்சான், நீ இல்லாக்காட்டி, நானு இல்லே!... நாலு பேருக்கு முந் தானை போடுற வடக்கத்திக் கொறத்தி வகை இல்லே நானு...! நெஞ்சுக்க... நானு ஒஞ்சொத்து... என் உசிர மன்னுக்குளாற போறப்ப, அத்தோடான்னதும் தொலஞ்சப்படும், கையை நீட்டு மச்சான; மாட்டையா?... இந்தாலே பாரு, நானே கையைப் புடிச்சுக்கிடுறேன்!

(ராசாத்தி அவனை அண்டி அமர்ந்து அவனது இடது கையைப்பற்றி, பாம்புக்கடிப்பட்ட இடத்தைத் தேடுகிறுன்)

செங் :— ராசாத்தியோவ!

ராசாத்தி :— பாம்பு பல்லை வச்சு வெக்கே மட்டுப்படலேயே!

செங் :— பாம்பு எம்மேலே வாயை நாடியிருந்தாத்தானே, பல்லுத் தடம் புரியும்?

ராசாத்தி :— அப்பனா, ஒஞ்சொல் லுப் பொய்யிதானு? அம்புட்டும் வெறும் பாவலாத்தானு?... ஜய்ய.

செங் :— ஊக்கம்.

ராசாத்தி :— என்னை நீ சோதிச்சியா, மச்சானே?

செங் :— ஊம்ம். ஊக்கம்!

ராசாத்தி :— ராசாத்தி பேரிலே ஒக்கு ஜய்ரவு வினந்திருச்சாங்காட்டி.

(கமுக்கமாகச் சிரித்துக் கொண்டிருந்
தவனுக்கு அச்சம் தலையெடுக்
கிறது.)

செங் :—தப்பு தப்பு...என்ற சாமி சத்
தியமா வல்லேசங்கூட அம்மாரிதி எது
வும் எழுப்பட்டு நெஞ்சிலே ஒடல்லே.
கம்மா வெளையாட்டுக் காட்டினேன்.
நாக்லோகத்திலேருந்து பாம்பு வந்தாக்
கூட அது சம்பம் நொடிகூட எங்கிட்டச்
சாயமாட்டாது.....

(அவன் கை விரல்கள், இதயத்தின்
நெஞ்சத் திண்ணமைக்கு முத்திரை
பிடித்துக் காண்டிக்கின்றன. மறு
கணம் சீரிக்கொண்டிருந்த நாகப்
பாம்பின் வாலை லாகுவமாய்ப் பற்
றிச் சுழற்றித் தாரையில் அடிக்
கிருன். பாம்பு ஓடுகிறது, ‘தப்பித்
தோம் பிழைத்தோம்’ என்ற
பாவணையில்.)

ராசாத்தி :—மகுடி இல்லாமயே பாம்பு
வாயைக் கட்டிப்பூட்டியே மச்சான்?

செங் :—நீதான் மகுடியா இருக்கியே,
அப்பாலே அசலான் மகுடி ஏதுக்கு!.....

(நாணிக் கோணுகிறுள் அவன்.
மேனி எழிலை ‘எழிலார் நிலா’
மிகைப்படுத்திக் காட்டுகிறது.)

ராசாத்தி :—பாம்பு வேர் கூடல்ல
அவயஞ்சமயத்துக்கு ஒங்கிட்ட இல்லா
மப் பூடுக்க:

செங் :—நானு பாம்பு புடிக்க வந்தாக்
கதானே, அதெல்லாம் கைக்குக் காப்
பாக் கொண்டாருவேன்.....இப்பநானு
வந்தது ஒன்று மனசைப் புடிக்கவாக்கும்...

ராசாத்தி :—அதுக்காகத்தானு கூத்
தாடினே, மச்சான்?

செங் :—இல்லை இல்லை...அது ஒம்
மூஞ்சியான மூஞ்சிலே கள்ளச் சிரிப்பை
உண்டாக்க...

ராசாத்தி :—நீ பெரிய ஆம்பினாதான்.

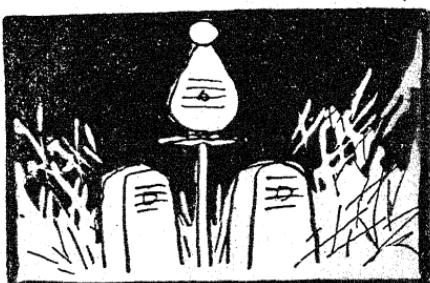
செங் :—இல்லாங்காட்டி ந் ஏம் வசம
ஆகிடுவியா?

ராசாத்தி :—போ மச்சான் !

செங் :—வா புள்ளே !

(அவனது பூங்கரம் பற்றுகிறுன்
அவன். வெட்கும் இன்பமும் வரி
வடி வங் களை கரம்பினைத்துக்
கொண்டு அழைத்துச் செல்கின்
கின்றன.)

ராசாத்தி :— எனக்கு ஒடய உசிரான
உசிரை நீ காத்தே! அது போலே
நானும் ஒம்பிட்டு உசிரைக் காத்துப்பிட
நும்னும், அதுவுக்கு ஒரு அதிட்டம்

கெடைக்கோணும்னு தவங்கெடந்தேன்.
ஆனா, வந்தது வளியோட பூட்டுது!...

செங் :— அப்பிடி ஒம்மனக்குப்பட
கேச்சிதின்னை, இப்பவே தொளுவங்காட
கேகுக் கம்மாக் காட்டுக்குள்ள பூத்து
பாம்புப் புதிதேலே ஏங்கையை வட்டுப்
பூடுறேன், ராசாத்தி....

(பேச்சு முடிந்ததும் சிரிக்கிறுன்
அவன். அடுத்த விநாடி, நடந்த
வன் நிற்கிறுன். எதிர்ப் பக்கத்
தில் ஆவாரம்பத்தைக்கு ஊடே,
ஏதோ சலசலப்புப் புறப்படுகிறது.
ஆகவே, இடுபெயில் செருகியிருந்த
சந்தைப்பேட்டைச் ‘குரிக்கத்தி’
யை எடுத்துச் சுழற்றி சீக்கிறுன்.)

ராசாத்தி :— என்ன மச்சான், கத்
தியை வீசிப்பூட்டே?

செங் :— கண்ணடிப்பாட்ட பாம்பே
தப்பிச்சக்கிட ஏலலே; மனுசன் மட்டும்
மறுகிக்கினு ஒட வசப்படுமா... என்
னோமோ சமுசயம் தட்டுச்சு! கத்தியை
வீசினேன். பாம்பை முட்டையெலேயே
நசக்கிப் போடனும்னு ஒசந்த பொறப்
பிலே ஒரு பேச்சு நடக்கும். அதுக்கு
ஒப்புதலையாகத்தான் நாஞ்செஞ்சு பாத்
தேன், ராசாத்தி.

ராசாத்தி :— மச்சானே, இங்கிட்டாலே திரும்பு!

செங் :— ஊம்!

(செங்கோடன் அவளது குறிப்புக்கு இணங்கித் திரும்புகிறான். அவள் அவளை நோக்கிக் காங்கூப்பிச் சிரம வணங்குகிறார்.)

ராசாத்தி :— ஏ மச்சான். ஒன்கு ஆயுச கெட்டி! நீ எஞ்சாமி! அதாவதான் ஒன்னை அண்டவந்த இந்தக் கூட கருசினால் கருவளைப்பாம்பு கூட அடிப்படிருசினு! அந்தாப்பாரு ரத்தம்! அது மேலே பட்டாக்க, தோலுலே வெள்ளை விழுந் திருமாம்!

செங் :— இன்னிக்கு நானு நரி மொகத்திலேதான் முரிச்சிருக்கோணு மின்கிறேன். அரை நாளிக்கு ரெண்டு பாம்பு வந்திச்சே? இதே மாரிதி நெதம் வந்தா, காட்டிலே அலையவேணுமே? இங்கணவே குந்திக்கிணு பாம்பு வாயைக் கட்டியிப்புதிச்சீலை போட்டிக்குள்ளாற அடச்சப்பட்டலாமே?

ராசாத்தி :— நீ மெய்யாலுமே நரி மூஞ்சிலெதான், கண்ணு தொறந் திருப்பே. நீ ஒண்ணு பண்ணு! பாம்பை அப்பாலே புடிச்கலாம். எடுத்தவுடனே நீ ஒரு நரியைப் புடிச்சுக்கிடு. அதுக்கு, மேக்காலே வந்திருக்கிற நரிக்கொறச் சாதி துப்புச் சொல்லும்! நரியைப் புடிச்சுக் கிணு கட்டிப் போட்டுக்கிணு காலம்பற அது கண்ணுலே முளிச்சுக்கிடு. உண்டன பாம்பு வரும்!

செங் :— அந்தச் சுங்கடம் என்னுத் துக்காம்? படுத்து எந்திருச்ச ஓம் மூஞ் சிலே விழுந்தாப் போதுமே, கூடாத காரியம் அல்லாம் கை கூடி ஒடியாருமே? தேடி வாராத காசெல்லாம் நாடி வருமே?

(முனியன் அழைக்கும் குரல் காற்றில் மிதந்து வருகிறது. நடந்து வந்த செங்கோடன், வழியில் மறித்துக் கிடந்த கக்கதையை கிணிலி தட்டி எடுத்துக் கொள்கிறான். மரி ததுக் கிடக்கிறது: ‘கண்டங்கருவளை’. அதற்குப் பக்கத்தில் சாயத்துண்டு ஒன்று கிடக்கிறது. அதை எடுத் துப் பார்த்து வீசிவிட்டு நடையைத் தொடருகிறான் அவன்.)

ராசாத்தி :—யாரோ ஆம்பளை வட்டுப் பூட்டாங்க, பாரவும்! என்னங்கிறேன் மச்சான். அப்பிடி அத்தெயே பாக்கிறே? அது வெறும் வேண்கலே!... வருவியா, அப்பன் அலட்டுது!

(செங்கோடன் விழிகள் வழியை அளிக்கின்றா. கைகொடுக்கிறது காரியைகிண் கள் விழிப் பார்வை யும் தண்மதியும்.)

களம் : ஏழு

(ராசாத்தி வாசலில் வந்து நிற்கிறான் பாம்புப் பிடரான் முனியன் வேர்க்க வீறுவிறுக்க வந்து, கைத் தடியை வீசிவிட்டு, தோளில் பற்றி யிருந்த பாம்புப் பெட்டியைப் பதமாக பிடித்துக் கீழே தாரையில் வைக்கிறான். தலையில் கற்றி யிருந்த துணிக் கிழிசலை அவிழ்த்து முகத்தை துடைத்துக் கொள்கிறான். மீசையை முறுக்கி விடுகிறான். கற்றுழை நார் திரித்த கயிறு ‘வாலைச் சுரட்டிக் கொண்டு’ முருங்கை மரத்தியில் கிடக்கிறது. அதை கோலால் தள்ளி விடுகிறான் கிழவன். பிறகு, பாம்புப் பெட்டியைத் திறக்கிறான். மகுடி ஒலிக்கிறது. நல்ல பாம்பு பட மெடுத்து ஆடுகிறது. அப்போது இருபது நாழிப் பொழுது.)

ராசாத்தி :— ஏப்போவ்!... ஏதுப்பா இந்த நல்லது...? வசமா ஆப்புடிருக்கே ஒங்கையிலே?

முனி :— ஆப்புடாம, பின்ன எப்பிடியாந் தப்பும் அது?...இதுக்காவ விடுவெள்கள் காட்டினதிலேவருந்தில்லை எரிச்சிக் காட்டிலே அன்னதண்ணிக்காலை சுத் திடக்கிணு இருந்தேன்!...புதுப் பொன்னு ஆவப்போற ஒன்குப் புருசன் னுட்டுக் குப் போகையிலே சீரு குடுக்கிறத்துக் காவத்தான் இதெ மெனக்கெட்டுப் புப் புடிச்சாந்தேன், மவலே ராசாத்தித் தங்கம்;

(ராசாத்திக்குப் பெருமையிட கொடுக்காமல் ‘பாய்ச்சல்’ காட்டுகிறது.)

ராசாத்தி :— சரிதாம்பா! நீ வாரியா, கஞ்சி ஊத்துறேன்!...

முனி :— ரவை நாளி பொறுத்திருவே ராசாத்தி. இந்த நல்லதைப் புதிச்சு வெச்ததைக் கட்டிப்புட்டோங்கிற சந்தோசமும், இத்தே கை வைக்க இந்தச் செக்கத்தைப் படித்து மோடாவும் முடிஞ்சி தேவின்னூறு கருவும் எனக்கு ரொம்ப ஒசுத்தியாத் தோன்றுது!...அது...தொல யிது!...உம்மச்சான் நேத்தைக்கு சாளச் சந்தையிலே வாங்கி அனுபபிச்ச சிலை, மேத்துணி மனக்கு ஒத்திருக்கா?

ராசாத்தி :—ஓ!

முனி :—கொண்டை ஊசி, லப்பர் கொலுகு, காலுமிஞ்சி, நத்து, புலாக்கு அல்லாம்?..

ராசாத்தி :—தரமாயிருக்கு.

முனி :—கொள்ளே ஆசை உம்மேலே அதுக்கு...எ...எ...எம்மவுன்கு வெக்கத் தப்பாருடோய், ஏலே வீரா, தம்பிப் பயலே மூக்கா, முண்டா.

(கிழவன் கைதடிச் சிரிப்புக் காட்டு கிழுன். குமரிக்கு உண்மையாகவே வெட்கம் வந்து விடுகிறது.)

ராசாத்தி :—வரலே குடிக்கிறதுக்கு.

(முனியன் திகைக்கிருன்.)

முனி :—என்ன ராசாத்தி?

ராசாத்தி :— கஞ்சி குடிக்கிறதுக்கு வரலே?

முனி :—ராசாளி வராயிலே ஆப்பட்ட ஓலைப்பாம்பு சாடையிலே தெக்கசப்படுத் தேன் நானு. பழசு பட்டதில்லாம் நெணப்பு ஒடுக்கி. கஞ்சி குடிக்கவா கூப்பிட்டே?.....நானு பொளச்சேங்காட்டி யும்? அன்னிக்கு ஒரு நாத்து, மாங்குடி மாடனை ஏகதேசமா பாதையிலே கண்டு புட்டேன். எனக்கி கள்ஞாத்தண்ணி ஊத் திப்போட மருந்துவக்கூட கூப்பிடுற தொத்து வசியம் பண்ணினால்!...நானு முடியாதிடா பயமவனேன்னு மனசாலே கறுவக்கினு, வட்டுப் பறிஞ்சாந்திட்டேன் மவளை...

(ஆறுதல் பெருமூச்சு எழுகிறது — இரு பக்கங்களிலும்.)

ராசாத்தி :— இம்பூட்டுக் கால மூம் வவுத்தெக்கட்டி வாயைப் போதிதச் சம்பாரிச்ச ஒன்று ரெண்டு காசெல் லாம் கல்லாக் கரியா ஆனது போதும்ப பாலே!

‘ ஸி :—இனி அதெல்லாம் தப்புத் தாண்டா போவமாட்டேன்!

‘ ஸி :— நம்ம புது மச்சானைகூட அப்பவும் இப்பவும் நம்ம வகையானுங்க தண்ணி ஊத்திக்கிட்டு கூத்தாட கூப்பிடு

ரூங்களாம்!... அவனுங்களை ஏசிப் பேசித் திட்டிப்புடுமாம்!

முனி :— செங்கோடன் மாப்புள்ள நமம் கொறப்பையெங்குஞ்சு ஒரு வெலக்கு!... வாழுமியாந்தான் ஒன்கு இந்த ராசாவைப் புதிச்சுப்புட்டிருக்கும்:

ராசாத்தி :— நானு ராசாத்தி...! அது ராசா!

[நகை, முகை விரிகிறது]

முனி :— கணக்குவிடுதி மாப்புள்ள ஒன்கும் பரிசுச் சிருக்கு ரெண்டு பொட்டைப் பன்னி, நாலு பாம்புக், துணி மணி, நூறு ரூவா காசு அல்லாம் தரப் போவுதாம். நானு கண்ணுவச் சிருக்கு சாதிப்புப்பன்னி நாலு வாங்கி ஒன்குத் தரப் போறேன்: அப்பாலே இந்த நல் வது!... நாடுபோவல், பணம் நூறு ரூவா! ஊம்!... நாளைக்கி இம்மாம் பொருதிலே ஒங்களுத்திலே பறக்கொட்டோட மஞ்சக் கவறு குந்திக்கிட்டிருக்கும்!.. சாமி கும்புட்டு, பன்னி அடிச்சிஇற மொறைப் பந்தி வச்சு, மஞ்சக்கயிறு முடிஞ்சிருச் சின்னங்க்க, எம்பாடு வட்டுச்சி! ... ஒன் ஒடிப்பொறந்ததும் மத்தச் சொந்தக் காரவுகளும் விடியவந்தி விருந்திடுவாக!

ராசாத்தி :— எம் மச்சானுக்கு ஒண்டி ஆட்டு எறைச்சி ஆக்கோணும்!

முனி :— ஆமா, அன்னிக்கவே அத் தெத் தெரட்டல்வியே?... வாய்த்தவமாவ, செங்கோடன் மாப்புள்ளப் பொடிச் சுதியமாத்தான் இருக்கிறு!

ராசாத்தி :— போன செம்மத்திலே செஞ்ச பாவுத்துக்கு இந்தக் கீழ்ச் சாதி யிலை பொறந்திருக்குமின்னு மனசை அலட்டிக்கிடுது, அப்பாவ!... ஆனாலும், இப்ப நம்பனை ஆனாறுவக சாதி சங்கடத்தெ வெரட்டிப் புட்டாங்களாம்: மினுசியிருக்கிறதை வெரட்டிப்புட்டிருக்காங்களாம்: மச்சான் காயித்ததிலே படிச்ச சொன்னிச்சி!...

[முனியன் ஏதோ ஒன்றை நினைவு படுத்திக் கொண்டு சிலிர் தெழுகிறார்.]

முனி :— ராசாத்தி, மாங்குடி மாடனை கூட விருந்தகு அளச்சிருக்கேன்!

ராசாத்தி :— அத்தெ ஏங்கப்புட்டே? அத்த ஆம்பனை பேரைக் கேட்டாக் கூட வவுத்தைக் கலக்குது!... பாம் பைக் கண்ட பட்டாளத்தான் போல மனச நடுங்கிச் சாவுது!...

முனி :— அதெல்லாம் பயப்புடாதே! மாடன் இப்ப நல்ல ஆனு. என்னைக் கெடுத்தான்; இப்ப நல்லவன் ஆயிட்டான்! காவிலே பலக்கக் கட்டுப் பூட்

திருக்கான். சீரின்திட்டானும். கெந்திக் கெந்தி நடந்தான். எப்பிடியும் வந்திருவான்! நானு ஒன்னை அவனுக்குக் குடுக்கவேண்டு ஆத்திரப்பட்டு அடாபுடி பண்ணுவான்னு ரோசிச்சேன். நல்ல காலம், காலீஸ் சுத்தின எட்டடி விரியன் கடிக்காம ஓடிருக்க? பாவம், ராசாத்தி! ... மறந்தேனே! ... அவன் ஒன்குக் கண்ணுவத்திக்குப் பொருளு ஒன்று பிரியமாகக் குடுக்கப் போறதாவும், சொல்லச் சொன்னன்! ஒன்னை ரொம்ப சாரிசுக்கினுன்! சரி, நீ இரு. சாயாக் கடை சேர்வைகிட்டப் போயி, காந்த வெளக்கு ஒன்னு வேணும்னு மூச்சுக்காட்டிப்புட்டு வாரேன்!

(நெற்றை சென்றதும் மகன் நெடுமுச் செறிகிறுன்.)

களம் : எட்டு

(இரண்டு கை முழும் கட்டைச் சுவ வில் கண் காட்டிக் கொண்டிருக்கிறது முகம் காட்டும் கண்ணடித்துண்டம். அரக்கு மஞ்சள் அப்பப் பட்டிருந்த நெற்றிமேட்டில் 'சாந்துப் பொட்டு தளதாக்கிறது' அரையில் மேகவர்னம் 'சங்கடிக்கூறை'ச் சேலை ஒயில் காட்டுகிறது. மார்புக் கச்சை முடிசுக்கக் காணகிறது. வெளியே எட்டிப் பார்க்கிறுன். அவனுது நேசமிது ஆசை மச்சான் செங்கோடன் விழிகளில் காதற் கனக்களை விளையாட விட்ட வண்ணம், வாசலில் கிடந்த சுக்கான் கல்லில் அமர்த்திருக்கிறுன். பார்வையும் பார்வையும் மோதுகின்றன. சிரிப்பும் சிரிப்பும் களிப்புச் சிந்துகின்றன வில்லும் களி மண்ணு லரன் கவன கற்கரும் அவனுக்கும் பொழுது போக்குப் பொருள்களாகின்றன. அவன் தன்னுடைய விழிகளைத் திசை திருப்புகிறுன். தன்னைந்தானே குளிந்து நோக்கிக் கொள்ளுகின்றுள் ராசாத்தி. கண்ணடித் துண்டங்கள் ஒன்று கூட்டிவைத்த பவழமானிமாலையை 'அழுத்திவிட்டு' மஞ்சள் துண்டை எந்திய மஞ்சக் கயிறு ஒளி காட்டிக் கொண்டிருக்கிறது. வெற்றி கண்டதன் வாழ்வின் கணவு அவனது சிந்தை வெளி அத்தானி மண்டபத்தில் கொடி கட்டிப் பறந்து கொண்டிருப்பதாகவே தோற்றும் தருகிறது; தேற்றும் சொல்லு

விற்கு. சிரிக்கிறுள்: சிந்தைத்தனைப் பறித்துக் கொண்டவைனே ஏற்றம் கொள்ளச் செய்யும் வகையில் சிரிக்கிறுள்; சிரித்துக் கொண்டே விருக்கிறுள் ராசாத்தி. அந்தம் நிறை அந்திப்போது.)

செங்:—ஏலே, ராசாத்திக்குட்டியோ. (ராசாத்தி கனவின் விழிப்பில் துயில் கலைகின்றுள்: மச்சானை ஏற்றுத் துப்ப பர்க்கிறுள்; வெட்கம்.)

ராசாத்தி:—என்னங்கிறே மச்சான்... (அவனை நெருங்குகிறுன் அவன். எட்டடிக் குச்சில் பெருமுச்சின் இழைகள் மட்டுமே அமைத்திக்கு உதாரணம் பகன்றவாறு இருக்கின்றன. கரம் பற்றுகிறுன் அவன்.)

செங்:—ராசாத்தித் தங்கமே! சம்மா வாலே...!

ராசாத்தி:—ஆக்கும்! அல்லாம் அப்பால ஆவட்டும்...! ஆமா! ஆமா... அந்தா அப்பன் வாராரு!...

(முனியன் வந்து நிற்கிறுன், வாசல் பகுதியின் மையத்தில்.)

முனி:—மாப்புள்ளோ!... விருந்து மருந்தலாம் முடின்சிருச்சி மாப்புள்ளே, பொன்னுங்களோ!...

செங்:—நல்லது மாமாவ!

ராசாத்தி:—ஆமா, அப்போவ!

(அப்போது, மாடன் வயிறு புடைக்க நடந்து வந்து நிற்கிறுன். வயிறு பூராவும் சந்தனக் கோடுகள் திகதி கின்றன. சாயவேட்டியை முறங்காலுக்கு மேலே வரிந்து கட்டிக் கொள்கிறுன் அவன்.)

மாடன்:—செங்கோடா, நீ பொறப்பு தொட்டு தண்ணீயைத் தொட்டுப் பள்கல்லே!... நானு இன்னியை தொட்டு அத்தெ கண்ணெடுத்துப் பாக்கவே மாட்டேன். நம்ம் வாழுமியாஞ்சுத்தியம் இது!... சின்னதுங்க; நீங்க ரெண்டு பேரும் பேசிக்கினு குந்துங்க. நானு போயி, ஒங்க ரெண்டு பேருக்கும் பரிசு ஒண்ணு கொண்டாந்து தாரேன்! புதுசான் மகுடி ஒண்ணு தரப்போரேன், செங்கோடா!

(செங்கோடன் கிளர்ந்தெழுந்த புதிய இனபத்தின் விளிம்பில் நிற்கிறுன். அப்போது, பாம்புச் சீற்றத்தின் ஒலி மெல்லக் கேட்கிறது. செங்கோடன் தகர்கிறுன்.)

செங் : — ஏலே ராசாத்தி, இன்னிக்கு ராவு நம்மஞ்சுக்கு திருவிளாயில்லையா? அதுக்காவு, மதியத்தாலே போயி ஒரு நாடுப் பாம்பைப் புதிச்சாந்தேன்!.. நம்மஞ்சுக்கு ராவுக்குக் காவல்வானுமாங்காட்டி...? சத்தியத்துக்குக் கட்டுப்பட்டது இந்த நல்லதுதானே...? புதுசு; சிறுது : நீ நகண்டுகூ; இந்தாலே வர்ரேன்!

(நஞ்சைக் கக்க வைக்கும் 'குடோரி' எனும் 'விஷவேர்' செங்கோடானின் விரல்களில் தவழ்கிறது. நாகப்பாம்பு சீறி அடங்குகிறது. மாடன் சிரித்துக் கொண்டேயிருக்கிறுன்.)

மாடன் : — செங்கோடா, இன்னென்று தாக்கல் தகவல் சொல்வோலும்!.. ஒருநா நானு பெருந் தப்புதலை பண்ணிப் பூட்டேன்!..நீங்க. ரெண்டு பேரும் பேசிக்கினிருக்கிறப்ப, நீங்க ரெண்டு பேருங்களும் ரெண்டு தினுசப் பாம்பு களைக் கண்ணங்கலே, அதுக ரெண்டும் நானு ஏவனதாக்கும்!..குடிபோதை யிலே தப்பு என்னைம் தோணிருச்ச. நீ வினை கத்திக்குத்து காவிலேபட்டிருச்ச. அது எனக்கு எப்பவும் நென்பு இருக்கும். ஆனாலும், மதியத்திலே நானு இங்கனே விருந்து சாப்பிட்டேனில்ல! அந்தச் சோறு உள்ளே போன்றியும், எம்மன்சே திருந்திருக்க!..அதான், கொஞ்சத்துக்கு முன்னாடி நான் நல்ல வனம் மாறிப் பேசினேன்கும்!.. சரி, நீங்க என்னதுகூ; பேசிக்கினு இருங்க. அப்பற்மா, மகுடி கொண்டாந் து தாரேன்!.. ஏ மாமாவே!.. வா, நகண்டுக்கிட்டு வா! அதுக பேசிக்கிட்டும்!

(காதற் சிரிப்பு களிநகை புரிந்து கொண்டிருக்கிறது.

கலாம் : ஒன்பது

(அனி நிலவு அழகு கொண்டு விளக்கம் சொல்லிக் கொண்டிருக்கின்றது. மதுமலரென காட்டுப்பு

ராசாத்தி நிற்கிறுள். பருவம் சுமந்த பாவையின் பூரித்த உள்ளாம் எம்பித் தணிகிறது. ஜிரிகைத் 'துப்பட்டா' திகழி, வேப்பெண் ணையை மணம் பாபப, சுருட்டைத் தலையில் முண்டாக்டன் நிற்கிறுன் செங்கோடன். குறக்குடிகள் ஆண்களும் பெண்களுமாகக் கற்றிச் சூழ்ந்து இருக்கிறார்கள். 'பறைக் கொட்டு' முழங்குகிறது.)

முனி : — இந்தாலே பூவாயி!.. நம்ம ராசாத்தியை உள்ளாற பூட்டுப்படு.. வே

வீரன் : — செங்கோடா!.. ஒடு.. உள்ளாற்!.. 'வா' பறிஞ்சிருச்சிது!

(மணமகளை அவன் தோழி கைப் பற்ற, மணமகளை அவன் தோழன் பிடித்துக் கொள்ள, மணமகனும் மணமகளும் முனியைன வணங்கி எழுகிறார்கள். அப்போது, மாடன் கையில் தாங்கிய அழகுமிகு மகுடி யுடன் வந்து சேருகிறன்.)

மாடன் : — இந்தா செங்கோடா! ஒனக்கு என்றேட பரிசாக்கும் இந்த மகுடி!..

(மகுடி செங்கோடனின் கைகளுக்கு மாறுகிறது.)

ராசாத்தி : — என்னை நல்ல மனசோட ஆசிர்வாதம் பண்ணு, மாடன் அண்ணுச் சியோ!

(ராசாத்தி, மாடனின் பாதங்களைத் தொட்டு வணங்கி எழுகிறார்கள். அது சமயம், மாடனின் உடல் பூராவும் பூகம்பமாகிறது. அவன் திரும்பிப் பார்க்கும் போது, புதிய மகுடியை செங்கோடன் வாய்க்கு அருகில் கொண்டு செல்வதைப் பார்க்கிறார்கள்.)

மாடன் : — செங்கோடா! ஒனக்கு அந்த மகுடியை ஊத்ததெரியாதாங்காட்டியும்! இங்காலே வா! நானு ஊதிக்காட்டுறேன்!

(விரைந்து சென்று செங்கோடனி டம் இருந்து தன்னுடைய மகுடி யைப் பறித்துக் கொள்கிறார்கள் மாடன் வெந்துளா அந்த மகுடியை உதட்டுக் கொளத்தில் பொருத்தி ஊதுகிறார்கள். ஊதிக்கொண்டேயிருக்கிறார்கள். மறுவந்தாடி, மாடன் தரையில் சாய்கிறார்கள். மேனியில் நீலம் பரவத் தொடங்குகிறது.)

ராசாத்தி : — ஐய்யய்யோ, அண்ணுச்சி! மாட அண்ணே...!

முளி :— மாடா ! என்னாலே இத் தெவ்வாம ? ஒண் னு மே மட்டுப் படலையே ?

(வாயில் நூரை தள்ளுகிறது. மாடன் மெல்லத் தரையில் இருந்து தலையை உயர்த்துகிறான். மகுட உருள் கிறது. அரைகுலைய் தலைதுலையை தடுமாற்றும் விளைகிறது.)

மாடன் :— ராசாத்தி ! நீ சத்த முந்தி அன்னேன்னு அளைச்சியே, அந்த ஒரு பேச்சுத் தாங்கச்சி மெய்யாலும் என்னை மனுசனு ஆக்சிச்சுது ! அந்திக்கு நான் நல்வல்லு மாறினதா சம்மா நடிச்சேன். அப்பதான் என்னேடு வஞ்சம் நல்ல வெதமா கூத்து நடத்து யின்னு தந்தரம் செஞ்சேன் ! இப்ப என் வெளை என்னை சுட்டுப்பிருச்ச !.. நான் செங்கோடா கையிலே குடுத்த மகுடிக் கள்ளுக்குப்படியே நஞ்சுப்படகை அடங்கி பிருக்கிறோ ! நல்ல தோட வெசம் உள்ளாறன்கி யிருக்குது ! செங்கோடான் கையிலே எடுப்பிலே அந்த மகுடியை ஏதாடுத்திலவும் காரியம் இருக்குது. அவன் ஊத ஆரம்பிச்சா, அப்பவே அவந்தலை மன்னுக்குப் பறிஞ்சிரும் !... பொறகாலே, ஒன்னை எம் பிட்டு டையா ஆக்கிப்புடலாம்னு ரோசிச் சிருந்தேன். ஒன் அப்பனை முந்தி மாரிதி என்னு ஊத்தி மசக்கிறத்துக்கு ஏலாத நாலதான், இம்மாம் பெரிய தீவெளை டத்திப்புட்டேன் ! எம் மனசிலே வெளையாடுற உன்னை அடையாம எனக்குப் பைத்தியம் புடிச்சிக்கிட்டு வந்திச்சு ! ம !... அது மனசு !... ம !... இனிமே, நான் ஒன் அன்னைத்தைத்தான் !....! தங்கச்சி, இன்னெங்கு வாட்டி என்னை அளோ ! ம, அளோ தங்கச்சி ! அண்ணேன்னு அளோ !

[அதிசயப் பார்வையுடன் நின்ற ராசாத்தியிடமிருந்து கண்ணீர் வென்னம் பெருக்கெடுத்துக் கொண்டேயிருக்கிறது.]

செங் :— ஊம், ஒன் அன்னை மனசு போல அளோ, ராசாத்தி !

(செங்கோடன் நா தழுதழுக்கிறது:) ராசாத்தி :— அண்ணே ! அண்ணே !

[தலையை உயர்த்தி எழுந்து அமர முயல்கிறான் மாடன். கீழே உருள்ளடிருந்த மகுடியை எடுத்து

அதைத் தரையில் உடைக்கி ருன். உடைந்த மகுடியினின் றும் தங்கத் தகட்டுச் சிதறல் கன் நாற்புறமும் தெறிக்கின்றன. திலவு சிரித்துக்கொண்டே பிருக்கிறது.]

மாடன் :— தங்கச்சி ராசாத்தி ! ஒன் அன்னைன் ஒனக்குக் கண்ணாலைச் சீதனம் தரவேணுமில்ல !... இதெல்லாம் தாம்மா உனக்குச் சீதனம்... ஒனக்காகத் தயாரிச்சு வந்திருந்த இந்தத் தங்கம் அம்புடும் இப்ப ஒனக்கே சேர வேணுமிங்கிறது வாழுமிசாமி திட்டம் போல !... எடுத்துக்கிடு, தங்கச்சி !... கூடப்பொறுக்காத ஓம்புட்டு அன்னைன் மறந்துப் புடாதே ! ராசாத்தி !... செங்கோடா மச்சான், என்னை சமிசப்பிரு ! நெசம் மாலே ஒம் மனசு தங்கம் !... சத்தியத் துக்குக் கட்டுப்பட்ட நல்லது, அந்தாலே ஒன்னைக் காத்துக் கிட்டிருக்குதே !

[நல்ல பாம்பு சீறிச் சீறி, தரையில் கொத்திக் கொத்திப் படம் எடுத்து ஆடுக் கொண்டிருக்கிறது.

ராசாத்தி :— அண்ணே !... அண்ணே !...

(தங்கத்துணுக்குகளை ராசாத்தியிடம் நீட்டி விட்டு, தளர்ந்து தள்ளாடிய வாறு நடத்து அங்கிருந்து வெளி யேற முனைகிறான் மாடன். மறு கணம், தரையில் சாய்ந்து விடுகிறான்.)

மாடன் :— தங்கச்சி !... தங்கச்சி !... [குரல் அடங்கிப்போன மாடனை நெருங்க விரும்பாமல் நல்ல பாம்பு புதுமனத் தம்பதியை சுற்றி வந்து விழையாடுகிற சிரித்த நிலவில் சிரித்தவை சிந்தித்துக் கொண்டிருக்கின்றா]

அழகிகள்
அணிய விரும்புவ
பீஞ்சீயின்
தூயப்பெப்புவை

ஜார்ஜெட், விருதுவான
ஆகிய வகைகளில் கிடை

பெங்கனூர் உல்லன், காட்டன் .. ஸில்க் மில்ஸ் கம்பெனி விமிடெட்
அக்ரஹாம் ரோடு, பெங்கனூர் 2

ஸ்ரிமௌயானர்: பின்னி & கம்பெனி (மதரூஸ்) விமிடெட்
JWT/BM-SS-1346 a